

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

2. An Pontifex possit aliquibus interdicere usum Sacramentorum? Et pro
praxi hujus quæstionis aliqui diversi casus adducuntur incorpore hujus
Resolutionis. Ex p. 8. tr. 1. res. 79.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76359)

2: Tract. I. De Potestate Pontificis

videtur hic casus per episcopiam excepti à lege vni-

Sup. hoc in tom. 2. tr. 2. Ref. 98 & hic in Ref. 49. §. Sed sic & seqq. & in alio §. eius auctor.

4. Potest etiam inferri. *Secundo* ex supradicta doctrina, Sacerdotem in articulo mortis ad præbendum viaticum moribundo, non posse ei præbere speciem sanguinis, si non potest deglutire particulam. Ita Purgianus in 4. tom. 1. disp. 8. quest. 3. art. 6. & alij, quia cum hoc Sacramentum non sit simpliciter necessarium, non obligat nisi cum debitis circumstantiis ab Ecclesia præscriptis. Sed etiam hæc opinio non caret difficultate, nam contrariam tenent Ochagavia de Sacrament. tract. 2. de Euchar. quest. 18. num. 9.

5. Et ipsimet Aduersarij non audent hoc facientem de peccato mortali damnare; & ideo Amicus in cursu Theolog. tom. 7. disp. 29. sect. 8. num. 107. sic ait Obiicies. Nunquam Ecclesia censetur prohibere Sacramenta in casu necessitatis, vt constat de sacramento Confessionis, quod nunquam in casu necessitatis prohibet, sicut nec Baptisimum, Confirmationem, & viaticum tempore interdicti: ergo etiam vbi non sit permixta communio sub vtraque specie, poterit infirmus in articulo mortis, communicare sub specie vini, si non possit vel habere, vel sumere speciem panis. Respondeo negando non posse Ecclesiam prohibere, etiam in casu necessitatis propter immutabilem obseruantiam legis, & reuerentiam Sacramentis debitam, ea Sacramenta quæ non sunt simpliciter necessaria, cuiusmodi est hoc Sacramentum. Præstat enim constans & perpetua obseruantia legis debita Sacramenti administrationi, vniuersi, vel alterius personæ deuotioni, præsertim cum facile possit ex vno casu ad alios extendi huiusmodi legis interpretatio. Nec est eadem ratio de sacramento Confessionis, quod est Sacramentum necessitatis, sicut & Sacramentum Baptismi. Quod autem Ecclesia tempore interdicti non prohibeat alia etiam Sacramenta ad salutem non necessaria, vt Confirmationem, viaticum pro infirmis, & matrimonium, id ideo est, quia hæc pendunt à potestate Ecclesiæ, quæ potest pro tali tempore hæc Sacramenta concedere, sicut in articulo mortis concedere potest communionem sub specie vini, in defectum alterius speciei; de facto autem id non concessisse, colligimus ex vniuersali prohibitione absque vlla exceptione. Ceterum non damnarem peccati mortalis eum, qui in eo casu vtens benigna legis interpretatione communicaret sub specie vini. Ita Amicus.

Sup. hoc supra præf. huius Ref. & in Ref. seq. in fine, §. Sed pro. & in 16. a. tr. 1. Ref. 278. §. vi. in principio, & in alijs eius aor.

6. Potest etiam Tertio inferri, Sacerdotem ad communicandum morti proximum, ne sine viatico decedat, non posse celebrare absque indumentis sacris. Quia reuerentia, quæ debetur sacramento Eucharistiæ, postulat, vt non nisi cum sacris vestibus, conficiatur, quæ reuerentia præferenda est salutis ægrotantis, qui deficiente sacris indumentis, & copia Eucharistiæ non tenetur communicare cum irreuerentia eiusdem Eucharistiæ. Atque ita docet D. Antoninus 3. part. tit. 13. cap. 16. §. 1. Sotus in 4. disp. 12. quest. 1. art. 8. Nauarrus cap. 21. n. 53. Victoria de Eucharistiâ, num. 82. & alij. Sed hic casus habet etiam tuam difficultatem: nam Maior in 4. dist. 9. quest. 3. Zambranus de Eucharistiâ, cap. 3. dub. 6. & alij, contrariam sententiam docent, vt obseruat Machinus de Sacram. Ordinis, part. 3. cap. 13. num. 4.

Sup. cont. in hoc §. in tom. 2. tr. 1. Ref. 154. §. 1. ante mediū, vers. Probatur ex sen-

7. Et tandem Quarto potest inferri, quod si quis, v.g. diceret Missam, & lumina extinguerentur ante consecrationem, nec amplius accendi possent, non posse proseguere Missam etiam pro dando viatico alicui moribundo. Et ita docet Fagundes de præcept. Ecclesiast. præcept. 1. lib. 3. cap. 22. num. 19. vbi

fic ait. Sed quid si cepto sacro lumen extinguatur in tali Ecclesia, ac loco, vbi aliud commode inueniri non possit; quod facile venire potest, si in aliquo Sacello, aut Eremitorio remoto à vicis, & pagis, sacrificium fiat: & an saltem in eo casu licitum sit sine lumine sacrum facere, seu potius continuare, maxime urgente aliqua circumstantia diei festi, in quo præsentibus ex præcepto, eidem sacro interesse teneantur, aut in ea necessitate, in qua aliquis moribundus extremo viatico indigeat. Respondeo, ante verba consecrationis inchoata non esse licitum Missam dicere, aut perficere, si lumine deficiat, etiam si præceptum Ecclesiæ urgeat audiendi sacrum, imò etiam si præceptum diuinum communicandi extreme, & per modum viatici instet: quod potest accidere, si præsentium aliquis subito, ac repentino morbo corripatur. Et ratio est, quia nec præceptum humanum, & Ecclesiasticum audiendi sacrum, nec præceptum diuinum accipiendi extremum viaticum obligant, aut obligare possunt cum irreuerentia Sacramentis, ac sacrificij: non potest autem negari irreuerentiam esse maximam huius sacrificij, & Sacramenti, si sine lumine fiat: si verò, consecratio iam sit cepta, & lumine deficiat, potest Sacerdos, imò tenetur, sacrificium sine lumine perficere, ac continuare; quia urget præceptum diuinum integrandi sacrificium, & maior irreuerentia erit, si tunc imperfectum relinquatur, quam si sine lumine, quando substantialiter inceptum est, perficiatur: nam, eadem substantia sacrificij sit inchoata, idè necessarium perfici debet, nec imperfectum, ac mutilum prædictum sacrificium relinquatur. Ita Fagundes.

8. Possem plures alios casus similes hic adducere; sed quia de illis copiosam meditator tractationem, in illa de singulis iudicium meum proferam.

RESOL. II.

An Pontifex possit aliquibus interdicare usum Sacramentorum?

Et pro præxi huius questionis aliqui diuersi casus adducuntur in corpore huius Resolutionis. Ex p. 8. tract. 1. Resol. 79.

§. 1. Respondeo affirmatiue, vt patet temporale interdicti, in quo prohibetur usus aliquorum Sacramentorum, vt constat ex e. si sententia 16. de sententia excommunicationis, in 6. & ex respons. deo 43. de sententia excommunicationis, sed non omnium, quia non prohibetur Baptisimus, nec Confirmatio, vt constat ex cap. quoniam 19. de sententia excommunicationis, in 6. imò nec solemnitates eorum, vt ex eodem deducitur: nec prohibetur sacramentum Penitentia, non tantum constitutis in articulo mortis, sicut nec olim, sed nec sanis; quia id conceditur in cap. alma mater, exceptis qui aliqua culpa causam interdicti dederunt, nisi prius de delicto satisfaciant, aut dent sufficientem cautionem de satisfaciendo, aut si neutrum possint, iurent se, quam primum possint, satisfacturos, aut adiuturos quantum possint, vt Ecclesiæ satisfactos, aut delinquentibus, vt dicitur in cap. alma mater.

2. De susceptioe autem sacramenti Extreme penitentia est expressa prohibitio, cap. quod in te, de penitentia, & remissionibus, & intelligunt Doctores non posse dari in articulo mortis, quia tunc erat dandum; ergo prohibitio respicit illud tempus. Secundo dicitur, nullo modo esse conferendum, vt non distinguamus de Sacramento, quantum ad substantiam, & quantum ad solemnitatem. Addunt

tentia & si-guater vers. Imo addunt

Quæ sunt interdicti in corpore huius Resolutionis. Ex p. 8. tract. 1. Resol. 79.

Sup. hoc, & seqq. in hoc §. Pro Confirmatione in tom. 1. tr. 2. Ref. 10

Sup. hoc in tom. 2. tr. 4. Ref. 3. in fine, & in Ref. 31. & lege etiam de Stranam Ref. 31.

tertio hoc esse intelligendum de omnibus personis. Vnde non est audendus Plaudanus, qui 4. dist. 18. quæst. 8. num. 8. dixit, Clericis, & Religiosis posse dari hoc Sacramentum tempore interdicti. Tandem notandum est in cap. quod in te, sermonem expressè fieri de interdicto generali loci, & seruandum est de particulari, seruata proportione, & de interdicto personali, siue generali, siue particulari.

Sed difficultas est an Pontifex prohibuerit ministracionem sacramenti Extremæ vnctionis tempore interdicti, etiam moribundus ex aliquo impedimento non possit suscipere sacramentum Penitentia, vel Eucharistia. Et affirmatiuè respondet Petrus de Ledesma, sed nimis rigidè, vt ego olim adnotauit, & idem, me citato, optime contrariam sententiam tenet Pater Amicus in curs. Theolog. tom. 8. disputat. 19. sect. 12. num. 198. vbi sic ait. Vna hinc superest difficultas, an tempore interdicti, in quo hoc Sacramentum prohibetur, illud ministrari possit à Parocho, moribundo, qui nullum aliud Sacramentum suscipere potuit. Negat Petrus Ledesma apud Dianam tract. 4. de Sacramentis, resolut. 171. nisi peculiari priuilegio Bullæ Cruciatæ muniatur. Affirmant verò cum ipso Diana alij; quæ sententia vti animabus fauorabilior sita longè probabilior censenda est. Neque enim iura, & Pontifices in suo interdicto hunc extraordinarium casum comprehendere censuerunt dum eadem iura & Pontifices tempore interdicti concedunt Bannitium, Penitentiam, & Eucharistiam, propter salutis necessitatem, taciè etiam dispensare videntur in hoc Sacramento cum eo, qui ad id suscipere non potuit: quia fieri potest, vt sit eadem necessitas, idemque periculum æternæ damnationis, si hoc in tali euentu omittatur. Ita Amicus.

4. Evidem, me etiam citato, docet Caspensis in curs. Theolog. tom. 2. tract. 25. disputat. 4. sect. 2. num. 8. sic asserens. Est notandum tempore interdicti posse moribundo conferri Extremam vnctionem, quando non potest recipere sacramentum Penitentia, v. g. si postquam moribundus ostendit signa contritionis, amittit vsum rationis, & ob id non potest confiteri, potest loco sacramenti Penitentia, in eo casu Extrema vnctio conferri; quod certè non est improbabile, cum possit facere de attrito contritum, & sequitur Diana resolut. 77. Hæc Caspensis. Et hanc sententiam tenent etiam duo alij auctores ex Societate, Pater Bannius in Theolog. moral. tom. 2. tractat. 9. question. 15. & P. Elcobar in Theolog. moral. tract. 2. exam. 7. cap. 4. num. 68. quod est valde notandum à Parochis.

5. Sed pro curiosis quero, an in tali casu esset ministranda Extrema vnctio sine superpellicio & stola, si non adesset, & negatiuè responderet Suarez, sed opinionem affirmatiuam tanquam probabilem merito admittit nunquam satis laudatus Pater Amicus vbi supra, tom. 8. disputat. 19. sect. 14. num. 217. vbi sic ait. In ipsa Sacramenti collatione seruanda sunt hæc. Primo, vt non nisi superpellicio, & sacra scola indutus Sacerdos hoc Sacramentum administret. Quæ ornamenta ad eam necessaria putat Suarez disputat. 44. sect. 2. in fine, vt sine iis nunquam censetur licere hoc Sacramentum ministrari: quia semper inquit præferenda est reuerentia Sacramenti vilitati infirmis præsertim cum non sit hoc Sacramentum necessitatis, nisi fortè sine illo censetur infirmus in aliquo periculo æternæ damnationis. Vt si infirmus alterius Sacramenti capax

non esset: tum enim probabiliter posset Sacerdos etiam sine superpellicio & stola hoc Sacramentum conferre. Nec est eadem ratio de sacro factu: quod: quia in hoc maior est adhibenda propter Eucharistia corporis reuerentiam: tum quia, qui est capax Eucharistia, moraliter etiam est capax Sacramenti Penitentia: proinde non est tanta necessitas faciendi sacrum sine sacris vestibus ad subueniendum moribundo de sacro viatico. Ita Amicus, cui ego adhaero.

6. Sed hinc obiter quero, an tempore interdicti Pontifex prohibuerit contrahere matrimonium. Ad hunc casum sic respondet Machadus de perfectis Confess. tom. 1. lib. part. 1. tract. 13. document. 4. num. 5. Del Sacramento del Matrimonio, en particular no se halla cosa dispuesta por derecho, con que es necesario recurrir a las doctrinas de los Doctores, en que segun nuestro instituto, diremos lo que entre ellos fuere llano, y juntamente lo que dudoso, y conuencioso. Digo pues, que todos los Doctores conuienen, en que en tiempo de entredicho, como quier a que sea, y entre personas especialmente entredichas, es lícito el contraer espousales; porque estas ni son Sacramento, ni cosa sagrada sino solamente vn contrato humano. Si el matrimonio sea lícito, de la misma manera que los desponsorios, es questio grauemente conuenciosa entre los Doctores. Suarez, Filucio, y otros, son de parecer que en tiempo de entredicho local, ni entre personas personalmente entredichas, es lícito el matrimonio; sino es donde buiesse costumbre en contrario? Porque siendo, como es verdadero Sacramento, es fuerza que se comprehenda en la prohibicion, que el derecho haze de los Sacramentos en tiempo de entredicho y a personas entredichas. Siuen Nauarro, y otros muchos defienden lo contrario: fundase en que aunque el Matrimonio es Sacramento verdadero: con todo esse es tambien contrato humano, el qual, ni los deinos no estan prohibidos por el derecho en tiempo de entredicho, ni entre personas entredichas. Ita ille; sed tu ne deseras tenere negatiuam sententiam cum Doctoribus, quos ego citauit in part. 5. tract. 10. resolut. 81. quibus adde Bannium in Theolog. moral. tom. 2. tractat. 9. quest. 15.

7. Sed quid dicendum de sacramento Ordinis? Respondeo, certum esse apud Auctores, non posse laicum suscipere sacramentum Ordinis tempore interdicti ob prohibitionem generalem, quæ habetur cap. responsio; & cap. alma mater de sententia excommunicationis. Circa alias personas, quæ iam habent aliquem Ordinem, est diuersitas opinionum. Aliqui dicunt eum, qui habet Ordinem inferiorem, posse non obstante interdicto, suscipere superiorem. Ita sensit Innocentius in cap. non est vobis, de sponsalibus. Sed contrariam sententiam sequitur Panormitanus in cap. non est vobis, citato. Plaudanus 4. dist. 18. quæst. 8. num. 29. Couarruias in cap. alma mater, part. 2. §. 3. num. 4. Et communiter Summistæ, & mihi placet, quia reuera est generalis prohibitio, vt supra diximus. Legatur Pater Suarez sectione illa 1. à num. 44. & hoc intelligendum est de omnibus Ordinibus, etiam minoribus, secundum opinionem asserentium esse Sacramentum: si verò non dicantur Sacramenta esse, dicendum est esse prohibitam susceptionem, & collationem eorum, tempore interdicti, sicut collationem primæ Tonsuræ, quia comprehenduntur sub diuinis Officiis, sicut de prima Tonsura philosophatur P. Suarez supra num. 45. vide etiam Turritianum de cens. lib. 6. disp. 48. dub. 3.

8. Et tandem, si quis querat, an Pontifex tempore interdicti prohibeat communionem more laicorum Sacerdotibus quibus tamen concedit celebrare, iuxta cap. alma mater. Ad hanc dubitationem

Sup. hoc in tom. 5. tr. 4. Ref. 107. & pro benedictione nuptiarum in dicto tempore interdicti ibidem in Ref. 109.

Sup. hoc in tom. 2. tr. 6. Ref. 107. & 108. & pro benedictione nuptiarum in dicto tempore interdicti ibidem in Ref. 109.

Quæ hic est in tom. 1. tr. 6. Ref. 107.

Sup hoc in tom. 5. tr. 4. Ref. 9.

PLANAE
Quinnia
O. III. IV V
E. III

4. Tract. I. de Potestate Pontificis

fatis practicabilem, affirmatiuè, mox citato, respondit Calpenfis in *casu Theolog. tom. 2. tract. 25. disp. 2. sect. 2. num. 22.* sic enim ait. An verò Sacerdotes qui tempore interdicti generalis localis post *cap. alma mater*, possunt, celebrare Missam quotidie cum moderazione ibi posita, & Clerici diuinis Officiis assistere, possunt etiam communicare more laicorum. Placet sententia affirmans, quam contra Auilam, Villalobos, & Hufadum, defendunt plures, & graues Doctores, inter quos sunt Suarez *disp. 23. sect. 2.* & Agydius *disp. 17. dubit. 8.* quia Sacerdotes eo tempore possunt celebrare, & assistere sacrificio Missæ, & similiter Clerici: ergo & possunt tunc communicare more laicorum, quia cui communicatur facultas assistendi Missæ consequenter conceditur, vt de ea possit participare, & vt rectè Suarez obseruat in *c. alma mater*, dicitur. Dicantur diuina Officia sicuti prius? sed prius, id est, ante interdictum, ita celebrantur, vt non Sacerdotes Clerici sumant Eucharistiam more laico, & similiter Sacerdotes aliquo impedimento non potentes celebrare, eodem modo communicant; ergo. Ex quo inferitur in illis diebus, in quibus tempore interdicti licitum est laicis Sacrum audire, posse etiam Eucharistiam sumere. Vnde habentes priuilegium, vt fuit Religiosi, & Moniales, & habentes Bullam Cruciatam, possunt Eucharistiam accipere, & similiter in diebus solemnibus, in quibus solet interdictum locale generale relaxari, vel cessatio à diuinis, de quibus *infra* erit sermo, & in quibus licitum est sacrificio Missæ assistere, tunc etiam licitum est vsus Eucharistia, & ita licitè potest dari Eucharistia omnibus etiam laicis, qui non dederunt causam interdicto generali locali, vel cessationi à diuinis. Et ita tenent plures Doctores grauissimi, ob rationem supradictam, quos in magno numero refert, & sequitur Diana *resol. 83.* Ex quo ulterius fit, quòd si tunc se offerat præceptum communicandi, quia sublatum est impedimentum implendi præceptum, & non est onus tunc vti priuilegio, sed fauor, &c. Hucusque Calpenfis.

Sup. hoc in
tom. 5. tr. 4.
Resol. 10.

Vt in Resol.
nor. præscri-
tz.

8. Sed huic sententiæ, præter alios, se opponit Villalobos in *summa, tom. 1. tractat. 19. diff. 1. n. 10.* vbi sic ait. Fuera de caso de necesidad ni es licito recibir ni dar el sacramento de la Eucharistia en tiempo de enredocho, como tienen todos por vn texto, y lo diximos en la primera conclusion. Solo ay que aduertir, que esto ha lugar assi en los Clerigos, como en los Religiosos: porque aunque todos ellos pueden assistir a los diuinis Officios, no pueden recibir el sacramento de la Eucharistia: como lo dixen Conarrunias, y Nauarro, sino es que tengan Bula, ò priuilegio. Es la razón, porque la concession del capitulo Alma mater, no se estiendo al recibir el sacramento de la Eucharistia en la manera que le reciben los legos, de la qual hablamos aqui, porque esse, ni es sacrificio, ni parte del, ni rram poco es Officio diuino. Y tambien porque alli solo se concede a los Clerigos, que puedan haçer el Officio diuino, como antes, mas no que puedan comugar.

9. Lo contrario de lo dicho viene Suarez, y dice, que a qualquiera que le es licito comugar a ella: fundase en que en el capitulo Alma, se concede, que se hagan los Officios diuinis como antes, en lo qual parece: que se concede esto virtualmente, supuesto que el Concilio Tridentino, amonesta que comuguen los que oyen Missa, como se vsa en la primitiua Iglesia. Mas esto no es bastante razón para dezir que se concede esto alli, pues los Doctores comunemente tienen lo contrario, como el mismo confessa. Ita ille. Sed ego sententiam affirmatiuam Calpenfis, Suarez, & aliorum, puto satis probabilem esse; &

ideo ne deseras recognoscere me ipsum in loco à Calpenfi citato, quem inuenies in *part. 5. tract. 10. 10.* Notandū est tamen hic obiter, quòd absolute loquendo, possit Pontifex ob grauissima crimina aliquem priuilegio communionis, etiam in hora mortis, ex iusta causa, non quidem tollendo præceptum diuinum, sed tollendo ægroto potestatem illud obseruandi. Ita Trullench. De facto tamen nunquam talis poena generatur in Ecclesia fuit, imò statuta aliquorum Prouincialium Conciliorum, quæ priuabant damnatos ad mortem facta communionis, Ecclesia reuocauit, vt patet ex *cap. super eo, de heret. in 6.* Vbi præcipitur, vt hæreticis etiam relapsis, idè quæ ad mortem damnatis, detur communicatio si peccent, & confiteantur, & ex proprio motu Pij V. dato anno 1659, per quem in Hispania abrogata est consuetudo non dandi communionem damnatis ad mortem.

RESOL. III.

An Pontifex possit præcipere, vt in articulo mortis, deficiente materia verita, ministrantur Sacramenta cum materia dubia.

Idem est dicendum, si non occurrat alius certiorum habens potestatem, vel qui certiorum formam adhibeat.

Et in casu extrema necessitatis non solum possit adhiberi Sacramentum cum materia, forma, & Ministro dubio, sed etiam adesse obligationem Charitatis sic ministrandi, secus præcepto Pontificio particulari.

Et notatur, quod in prædictis casibus contentis in textu huius Resol. & similibus, si recipientes Sacramentum super vixerint, essent denique eis ministranda dicta Sacramenta, sub conditione. Ex part. 8. tract. 1. Resol. 2.

§. 1. Respondeo affirmatiuè; quia præscribere modum ministrandi Sacramenta pertinet ad Summum Pontificem, vt obseruat, & docet Præpositus in *3. p. quest. 83. art. 4. dubit. 1. num. 185.* Pater Franciscus de Lugo *opuscul. de Sacram. capite 5. numero 54.* Caltus Palaus *tom. 1. tract. 1. disp. 2. punct. 5. num. 6.* Villalobos *tom. 1. diff. 13. num. 1.* & alij. Quòd autem licitè hoc efficeretur, patet ex doctrina, quam affert idem Pater Lugo *ob. supra, num. 51.* & Palaus *num. 4.* nempe, etiam in his, quæ pendunt ab institutione Christi, licitum esse, interueniente necessitate, ministrare sacramentum, iuxta sententiam probabilem, quia periculum irritandi Sacramentum sufficienter honestatur, ratione necessitatis, & adhibita conditione. Idem etiam docet Villalobos loco citato, *num. 4.* Antonius Perez Benedictinus *certa. 10. cap. 10. & 1. Layman lib. 2. tract. 1. cap. 5. num. 13.* Salas in *part. 2. tract. 8. disp. 1. n. 98. & 285.* & alij. Imò Lugo *vbi supra*, cum Sanchez, & Soto, asserunt hoc procedere, licet opinio sit parum probabilis, quam seclusa necessitate non liceret amplecti; dum vrget necessitas, reddi practicè probabilem. Consonat Nanarrus *cap. inter verba, coroll. 53. num. 135.* dicens, periculum graue facit, vt in moralibus fòmodo præponderet opinio; & Iafon *leg. 1. num. 57. C. de Jun. Trinit. ait.* in dubiis præferendam esse opinionem animabus fauentem.

3. Ex his inferitur posse Pontificem præcipere, Primò, vt, in articulo mortis infans baptizetur in quacunq; minima parte corporis, si aqua non possit maiorem attingere, etiam in digito,

Sup. docti-
na contenta
in hoc &
seq. §. in
tom. 8. tr. 1.
Resol. 3. &
signanter in
tom. 1. tr. 1.
lege doctri-
nam Resol. 5.
& ex Resol. 5.
penult. &
vt. & in
Resol. 54. & in
supradicto
tom. 8. tr. 1.
ex Resol. 2.
§. 2. paulo
post initium,
verf. Secun-
do.

Sup. hoc in
Ref. 2. not.
præterita.

Sup. conten-
tis in hoc §.
in tom. 1. tr.
in